

Nr 83.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående viss hjälpverksamhet för utlandssvenskar och flyktingar.

(3:e avd.)

I propositionen nr 1 har Kungl. Maj:t under femte huvudtiteln, punkterna 101 och 102, föreslagit riksdagen att, i avbidan på särskild proposition i ämnet, för budgetåret 1950/51 beräkna till Bidrag till flyktingars uppehälle, yrkesutbildning m. m. ett förslagsanslag av 1 550 000 kronor och till Bidrag till omhändertagande av utlandssvenskar m. m. ett förslagsanslag av 450 000 kronor.

Därefter har Kungl. Maj:t i propositionen nr 136, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för den 17 februari 1950, föreslagit riksdagen att *dels* godkänna de grunder för hjälpverksamheten för utlandssvenskar och utlänningar, som av departementschefen angivits, *dels ock* för budgetåret 1950/51 under femte huvudtiteln som förslagsanslag anvisa till Understöd åt utlandssvenskar m. m. 175 000 kronor, till Bidrag till utlandssvenskarnas förening 205 000 kronor samt till Understöd åt flyktingar m. m. 750 000 kronor.

Propositionen.

I sistnämnda proposition har en redogörelse lämnats för det av 1948 års kommitté för utlandssvenskar och flyktingar den 22 februari 1949 avlämnade betänkandet med förslag angående den sociala omvårdnaden om utlandssvenskar och utlänningar (stencilerat). Kommitténs förslag hade nämligen endast i vissa delar hunnit föreläggas föregående års riksdag.

Hjälpverksamheten för utlandssvenskar.

F. n. finns endast en särskild permanent hjälpform för svenskar, som återvända från utlandet, nämligen den av länsstyrelserna administrerade hjälpen åt personer, som i nödställd situation av utländsk myndighet eller svensk myndighet i utlandet avlämnas å svensk gränssort. För svenskar som återvända på egen hand — finns icke någon permanent hjälpform. Alltsedan 1939 har emellertid en provisorisk, väsentligen av statsmedel bekostad hjälpverksamhet för nämnda grupp bedrivits av utlandssvenskarnas förening.

Departementschefen framhåller, att inordnandet i det svenska samhället

av personer, som kanske en lång följd av år vistats utomlands, även under icke krigstid många gånger erbjuder alldeles speciella problem. Han delar kommitténs uppfattning att särskilda hjälpmöjligheter böra stå till förfogande icke blott för sådana hemvändande svenskar, som av myndighet avlämnats å svensk gränsort, utan även när vederbörande på egen hand tagit sig till Sverige.

Departementschefen understryker vidare den av såväl kommittén som 1949 års riksdag uttalade uppfattningen, att den särskilda hjälpen endast bör syfta till att reellt sett ge utlandssvensken samma utgångsläge som hemmasvensken. Den borde därför endast omfatta understöd till uppehållet under en kort tid efter ankomsten (mottagningshjälp) samt därutöver visst bistånd i samband med tillträddande av arbetsanställning m. m.

Den särskilda hjälpen borde i överensstämmelse med nuvarande praxis kunna tillämpas icke blott i fråga om svenska medborgare och deras familjemedlemmar utan även beträffande vissa förutvarande svenska medborgare och deras familjer.

I fråga om hjälpverksamhetens organisation framhåller departementschefen, att beaktansvärda fördelar vunnits genom att verksamheten under den tid densamma haft stor omfattning utövats genom utlandssvenskarnas förening. Principiella skäl anses emellertid tala emot att verksamheten sedan den erhållit mera permanenta former bedrivs genom föreningen. Då tillströmningen av hjälpbehövande utlandssvenskar under nuvarande förhållanden beräknas bli tämligen liten, anses det även fördelaktigare ur kostnadsynpunkt om verksamheten uppdrages åt statliga myndigheter. Departementschefen ansluter sig därför till kommitténs uppfattning, att utlandssvenskarnas förenings i Sverige bedrivna hjälpverksamhet bör avvecklas. Föreningen torde ändock i framtiden kunna göra en betydande insats som kuratorsorgan och föreslås med hänsyn härtill fortfarande erhålla visst stöd av staten.

Departementschefen finner det lämpligt, att samma myndighet omhänderhar mottagandet av alla utlandssvenskar, vare sig de överlämnats från myndigheter i utlandet eller på egen hand återvänt till Sverige. Då hjälpåtgärderna för hemvändande utlandssvenskar främst syfta till att inpassa dem på den svenska arbetsmarknaden och då hjälpens omfattning blir beroende av tidpunkten för arbetsanskaffningen, förordas, att verksamheten uppdrages åt den offentliga arbetsförmedlingen. Genom sin lokala organisation och sociala erfarenhet anses arbetsförmedlingen väl lämpad härför. Verksamheten borde under arbetsmarknadsstyrelsens ledning bedrivas av länsarbetsnämnderna och de lokala förmedlingsorganen.

Arbetsförmedlingen föreslås alltså skola övertaga såväl Utlandssvenskarnas förenings i Sverige bedrivna hjälpverksamhet som den under länsstyrelsernas ledning bedrivna verksamheten.

Departementschefen tillstyrker vidare, att mottagningshjälp — omfattande såväl uppehälle som komplettering av den personliga klädesutrustningen ävensom visst mindre kontantbidrag för personliga utgifter — bör

kunna utgå under 90 dagar från ankomstdagen. Sådan hjälp anses dock böra i undantagsfall, efter medgivande av arbetsmarknadsstyrelsen, kunna utsträckas till högst 180 dagar efter ankomsten eller den tidsgräns, som f. n. gäller i fråga om den av utlandssvenskarnas förening lämnade mottagningshjälp. Kommitténs förslag att dylik mottagningshjälp skall utgå utan återbetalningsskyldighet har i princip godtagits. Möjlighet borde emellertid även finnas att såsom nu sker lämna personer, som endast tillfälligt vistats i utlandet, medel till resekostnader m. m. såsom förskott med återbetalningsskyldighet.

Arbetsförmedlingsorganen föreslås få möjlighet att lämna hjälp i den omfattning och i de former som i varje fall befinnes lämpligast. Vid prövningen borde emellertid det begränsade syftet med denna hjälpverksamhet beaktas. Detta förutsättes leda till tämligen restriktiv användning av hjälpmöjligheterna.

I samband med att anställning anskaffas borde enligt departementschefen arbetsförmedlingsorganen kunna lämna erforderlig starthjälp, avseende bl. a. arbetsklädesutrustning, kontanthjälp till hyres- och hushållsutgifter intill första avlöningstillfället, hjälp till bohagsutrustning m. m. Starthjälp föreslås — bortsett från rese- och flyttningkostnader — vara förknippad med återbetalningsskyldighet.

Partiellt arbetsföra utlandssvenskar anses böra beredas hjälp enligt samma regler som tillämpas för hemmasvenskar. I fall då bidrag till kostnaderna regelmässigt fordras från kommun borde dock möjlighet till eftergift härifrån finnas i fråga om utlandssvenskar.

Möjligheten att bevilja rörelselån anses böra bibehållas men fortfarande vara förbehållen svenska medborgare. Prövningen av ansökningar om dylika lån föreslås ankomma på arbetsmarknadsstyrelsen.

I fråga om avskrivning av vissa tidigare beviljade lån anför departementschefen följande.

Av utlandssvenskarnas förening med anlitande av statsmedel lämnad hjälp har formellt haft formen av lån. När 1945 års riksdag fastställde grunder för verksamheten avsågs, att Kungl. Maj:t skulle äga att då särskilda skäl därtill förelågo helt eller delvis efterge statens rätt med avseende på sådant lån. Någon avskrivning har ännu icke skett. Kommittén har nu anfört, att det bör övervägas om icke fordringarna beträffande andra lån än rörelselån skulle kunna avskrivas. Huvuddelen av den genom föreningen inom landet utlämnade hjälpen har utgått såsom bidrag till uppehållet och torde knappast av mottagarna ha uppfattats som verkliga lån. Det överensstämmer också med de principer, som tillämpats i den statliga flyktingverksamheten, att icke kräva återbetalning av dessa belopp. De böra enligt min mening avskrivas utan individuell prövning av betalningsförmågan. Vidare utestå ca 150 000 kronor i lån till inköp av möbler, arbetsredskap m. m. samt ca 250 000 kronor i rörelselån. Samtliga dessa lån ha utlämnats på sådant sätt, att deras karaktär av lån tydligt framgår. Krav på amortering ha framställts, och återbetalning har i viss utsträckning skett. Lånen till inköp av möbler m. m. motsvara närmast den nu föreslagna starthjälp. Betalningsskyldigheten i fråga om dessa lån torde icke böra generellt eftergivnas. Kungl. Maj:t bör dock äga att efter individuell prövning avskriva dylika lån. Detsamma bör

gälla rörelselånen. Betalningsansvaret beträffande dessa lån bör med hänsyn till lånens natur givetvis upprätthållas särskilt strängt. Förvaltningen av de lån som utestå vid nästa budgetårsskifte bör då överföras från föreningen till arbetsmarknadsstyrelsen.

Beträffande livsmedelssändningarna framhåller departementschefen, att även om försörjningssituationen numera lättat i sådan utsträckning, att livsmedelsbrist i flertalet av verksamheten berörda länder icke kan anses föreligga, sändningarna det oaktat ansetts tillgodose ett betydande behov genom att förbättra försörjningen för åldringar, sjuka och familjer med barn, vilka på grund av dyrtiden i ifrågavarande länder leva under mycket knappa förhållanden. Med hänsyn härtill och då livsmedelsbrist fortfarande torde råda på vissa håll, anses verksamheten ännu någon tid böra få fortgå i alltmer begränsad omfattning.

Det föreslås, att livsmedelssändningarna tills vidare fortfarande skötas av utlandssvenskarnas förening samt att medel för ändamålet ställas till förfogande av Kungl. Maj:t.

Den särskilda hjälpverksamheten för rysslandssvenskar anses tills vidare böra fortgå enligt f. n. tillämpade riktlinjer.

Hjälpverksamheten för utlänningar.

Departementschefen understryker inledningsvis, att organisationen av illegalt anländande flyktingars omhändertagande vid ankomsten till Sverige tills vidare icke bör i detalj fastläsas. Det föreslås få ankomma på Kungl. Maj:t att — som hittills — meddela de bestämmelser i ämnet som i varje särskilt läge påfordras.

Departementschefen förordar, att flyktingarna alltjämt i regel överföras till mottagningsläger. Om det i särskilda fall befinnes lämpligare att flyktingar stanna kvar å ankomstorten, bör emellertid något hinder härför icke möta. Arbetsmarknadsstyrelsen anses tills vidare fortfarande böra driva de två nu befintliga lägren i Landskrona och Gottröra i den mån icke en minskning av flyktingtillströmningen eller andra skäl föranleda ändrat ställningstagande. Vilken myndighet som skall driva eventuellt erforderliga nya läger anser departementschefen bör avgöras med hänsynstagande till förhållandena när behovet föreligger.

Vidare förordar departementschefen, att staten svarar för kostnaderna för flyktingarnas uppehälle m. m. under tiden intill dess att frågan om uppehållstillstånd avgjorts, vilket överensstämmer med vad som f. n. tillämpas.

Någon ändring anses icke böra vidtagas i det förfarande, som nu tillämpas beträffande arbetsföra eller partiellt arbetsföra flyktingar. För vården av de flyktingar, som vid ankomsten till riket äro varaktigt arbetsoförmögna, anses staten åtminstone tills vidare böra påtaga sig det ekonomiska ansvaret. Socialstyrelsen föreslås skola handha utplaceringen av ifrågavarande fall.

Vården vid akuta sjukvårdsfall anses under nuvarande förhållanden kunna åvila de ordinarie organen. Starthjälp som lån föreslås även i fortsättningen kunna beviljas flyktingar.

Vad angår frågan om socialvård åt här i landet bosatta utlänningar erinrar departementschefen här efter, att det i praktiken blivit allt svårare att avgöra vilka utlänningar som skulle räknas som flyktingar. Motiven för att behandla flyktingarna efter andra regler än övriga utlänningar måste också försvagas allteftersom flyktingarna inordnas i det svenska samhället. En fortsatt avveckling av särbestämmelserna angående flyktingar borde sålunda eftersträvas. Rörande utlänningars ställning i socialvårdshänseende anföres bl. a. följande.

Beträffande arbetslöshetshjälp och mödrahjälp föreligga särskilda förhållanden så till vida, att dessa hjälpformer redan gjorts tillgängliga för betydande utlänningsgrupper. Såsom framgår av de av arbetsmarknadsstyrelsen lämnade uppgifterna kunna enligt f. n. tillämpade regler ca 67 000 av de ca 92 000 i landet arbetande utlänningarna erhålla arbetslöshetshjälp. Understöd motsvarande mödrahjälp enligt för svenska medborgare gällande regler utgives som nämnts till flyktingar. I fråga om behovet av hjälp i samband med barnsbörd bör vidare beaktas, att i dylika fall fattigvård ofta lämnats till utländska kvinnor. Med hänsyn till dessa särskilda förhållanden har jag kommit till den uppfattningen, att frågan om utsträckande av arbetslöshetshjälp och mödrahjälpen bör lösas fristående utan samband med den allmänna omprövning av spørsmålet om utlänningars sociala förmåner, som jag förordar vid anmälan denna dag av den av internationella arbetsorganisationen år 1949 reviderade konventionen angående migrerande arbetare.

Jag delar den av kommittén uttalade uppfattningen, att det i en arbetslöshetssituation av rent praktiska skäl åtminstone under en första tid icke är möjligt att underlåta att lämna arbetslöshetshjälp åt friställda utländska arbetare. Enligt min mening är det även rimligt, att sådan hjälp lämnas den utländska arbetskraften, som under de senaste åren väsentligt bidragit till att lösa våra arbetskraftsproblem. Jag tillstyrker alltså förslaget att utlänningar skola kunna erhålla arbetslöshetshjälp. Enligt min mening är det vidare uppenbart, att samhällelig hjälp måste lämnas även utländska barnaföderskor. Det innebär då endast en administrativ förenkling om denna hjälp lämnas enligt samma regler som gälla för svenska medborgare. Även beträffande mödrahjälpen tillstyrker jag sålunda kommitténs förslag. Härav föranledd ändring i förordningen om mödrahjälp torde böra underställas riksdagen i särskild proposition.

Arbetsmarknadsstyrelsen har föreslagit den begränsningen av möjligheten att erhålla arbetslöshetshjälp, att utlänning skall ha haft stadigvarande anställning i det svenska näringslivet under minst ett år därest styrelsen ej medger undantag. Denna inskränkning kan jag godtaga. Dispens torde bl. a. få ges när fråga är om flyktingar. Arbetslöshetshjälp bör såväl i fråga om svenskar som utlänningar utgå genom arbetslöshetsnämnderna. Av de skäl arbetsmarknadsstyrelsen åberopat torde kostnaderna för kontantunderstöd åt utlänningar böra helt bestridas av staten. Även arkivarbetena böra i princip kunna anlitas för utlänningar, som icke äro flyktingar.

Bidragsgivningen till flyktingars resor från Sverige anses böra bibehållas; prövningen av sådana ansökningar föreslås dock överflyttad från flyktingsnämnden till arbetsmarknadsstyrelsen.

Staten anses även i framtiden böra svara för kostnaderna för vård av de äldre, som genom flyktingsnämndens försorg enligt avtal med veder-

börande kommuner inackorderats på ålderdomshem. Ansvaret för denna del av flyktingsnämndens verksamhet skulle övertagas av socialstyrelsen.

I enlighet med kommitténs förslag tillstyrkes att indrivningen av flyktingsnämndens utestående lån — möjligen med undantag av studielånen — överföres till arbetsmarknadsstyrelsen. Dessförinnan borde den avskrivning som finnes påkallad få företagas.

Då flyktingsnämndens uppgifter sålunda föreslagits överflyttade till permanenta myndigheter och då nämnden ej heller anses behöva bestå av beredskapsskäl, förutsättes nämnden upphöra med utgången av innevarande budgetår.

Hjälpverksamheten för estlandssvenskarna.

Kommitténs för estlandssvenskarna verksamhet beräknas upphöra med utgången av budgetåret 1949/50. Indrivningen av de lån, som fortfarande återstå oguldna när kommitténs verksamhet upphör, anses böra övertagas av arbetsmarknadsstyrelsen eller, i fråga om studielånen, eventuellt av annat organ. I samband med att kommittén upphör, föreslås avskrivningar få verkställas i den mån detta befinnes erforderligt.

Departementschefen anser sig ännu icke kunna taga ställning till vid vilken tidpunkt avvecklingen av de av Rågöstiftelsen av statsmedel utlämnade lånen bör överföras till statlig myndighet. I den mån så befinnes lämpligt förutsättes stiftelsens administrationskostnader få bestridas av statsmedel även under nästa budgetår.

Härefter anför departementschefen bl. a. följande.

Ett antal estlandssvenska åldringar, f. n. ca 200 personer, ha ursprungligen genom kommittén för estlandssvenskarna efter avtal med olika kommuner inackorderats å ålderdomshem, varvid kommittén åtagit sig att ersätta kommunerna den kostnad för vården, som icke täckts genom ersättning av statsmedel enligt fattigvårdslagens bestämmelser. Ansvaret för ifrågavarande åldringar har sedermera överförts till statens flyktingsnämnd. Flertalet av åldringarna ha numera erhållit svenskt medborgarskap. Kommunerna tillgodogöra sig enligt vanliga regler huvuddelen av utgående folkpension såsom ersättning för vården. I den mån den ersättning som kommun sålunda erhåller icke täcker vårdkostnaderna, har det ansetts rimligt, att staten ersätter skillnaden trots att åldringarna erhållit svenskt medborgarskap. Kungl. Maj:t har den 16 december 1949 lämnat flyktingsnämnden bemyndigande i enlighet härmed för tiden intill innevarande budgetårs utgång. Med hänsyn till de omständigheter under vilka ifrågavarande åldringar utplacerats bör enligt min mening samma förfarande tillämpas även i framtiden. Ersättningarna böra utgå genom socialstyrelsen, som vid ingången av nästa budgetår bör övertaga flyktingsnämndens ansvar i denna del.

I anslutning till det förfarande som sålunda tillämpats beträffande nämnda åldringar har stiftelsen Kustbohemmet erhållit särskilt bidrag av statsmedel motsvarande skillnaden mellan stiftelsens inkomster och självkostnaden för driften av stiftelsens ålderdomshem för estlandssvenskar. I den mån sådant bidrag erfordras i framtiden för ålderdomshemmets uppehållande, bör socialstyrelsen åga utge detsamma.

Anslagsberäkningar.

För arbetsmarknadsstyrelsens bestridande av kostnaderna för mottagningshjälp, starthjälp och rörelselån i fråga om utlandssvenskar har uppförts ett nytt anslag å 175 000 kronor rubricerat Understöd åt utlandssvenskar m. m. Under rubriken Bidrag till utlandssvenskarnas förening har för föreningens ordinarie verksamhet beräknats ett oförändrat bidrag av 30 000 kronor. Till livsmedelssändningar till svenskar utomlands har upptagits ett belopp av 150 000 kronor, vilket innebär en minskning med 50 000 kronor i förhållande till det för innevarande budgetår beräknade beloppet. Departementschefen anför vidare följande.

För de administrationskostnader, som belöpa å livsmedelssändningarna, bör föreningen erhålla full ersättning av statsmedel. Härjämte kan behov av särskilt bidrag till kuratorsverksamhet för utlandssvenskar, som återkommit till Sverige, visa sig föreligga under nästa budgetår. Det må sålunda nämnas, att föreningen f. n. enligt vad jag inhämtat har två personer anställda särskilt för sådana uppgifter, varav den ene är placerad i Stockholm och den andre i Malmö. Denna fråga torde få prövas av Kungl. Maj:t. Jag förordar, att för samtliga med hjälpverksamheten sammanhängande administrationskostnader beräknas ett belopp av 25 000 kronor.

Till bidrag till utlandssvenskarnas förening har alltså beräknats (30 000 + 150 000 + 25 000) 205 000 kronor.

Utgifterna för starthjälp och omskolning, för vård av arbetsoförmögna utlänningar, för arbetslöshetshjälp och mödrahjälp föreslås skola belasta de för dessa hjälpformer i fråga om svenska medborgare anvisade anslagen. Kostnaderna för på arbetsmarknadsstyrelsen i övrigt ankommande åtgärder för omhändertagande av illegalt anländande flyktingar ha uppskattats till 707 000 kronor.

Det hittillsvarande anslaget till Bidrag till flyktingars uppehälle, yrkesutbildning m. m. anses med hänsyn till sin användning böra erhålla ändrad benämning och rubriceras Understöd åt flyktingar m. m. Från detta anslag föreslås även få bestridas eventuellt erforderligt bidrag till Rågöstiftelsens administration ävensom de särskilda kostnader för flyktingar som kunna anses ofrånkomliga men för vilka särskilda medel ej beräknats. Anslaget har med hänsyn till de osäkra beräkningsgrunderna uppförts med ett till 750 000 kronor avrundat belopp.

I samband härmed har departementschefen förordat, att från anslaget till Understöd åt flyktingar m. m. måtte bestridas viss ersättning om 5 600 kronor i anledning av brand å en Uppsala universitet tillhörig byggnad, vilken använts som läger för flyktingar.

Utskottet.

I likhet med departementschefen finner utskottet det befogat, att särskilda hjälpmöjligheter stå till buds för hemvändande utlandssvenskar. De för svenska medborgare i allmänhet gällande förmånerna böra emellertid snarast efter utlandssvenskarnas ankomst till landet tillämpas. Utskottet

vill därför understryka, att den särskilda mottagningshjälpen endast i enstaka fall bör få utsträckas från 90 till högst 180 dagar efter ankomsten.

Departementschefen har förordat att det första omhändertagandet av utlandssvenskarna uppdrages åt den offentliga arbetsförmedlingen. Förslaget synes enligt utskottets mening ändamålsenligt. Utskottet anser det däremot tveksamt, om den särskilda hjälpen i form av rörelselån bör bibehållas. I den mån sådana lån beviljas kan det även ifrågasättas, om förvaltningen av lånen bör handhavas av arbetsmarknadsstyrelsen. I avbidan på resultatet av pågående överväganden angående ordnandet av den statliga låneverksamheten vill utskottet emellertid icke motsätta sig, att hjälpformen tills vidare bibehålles enligt den i propositionen förordade utformningen.

Utskottet vill erinra, att från arbetsmarknadsstyrelsen under hand inhämtats, att någon utökning av personalen på arbetsförmedlingskontoren icke skall bli erforderlig för handhavandet av de föreslagna hjälpåtgärderna för utlandssvenskar. Utskottet förutsätter, att så icke heller blir fallet.

Departementschefen har förordat en avskrivning utan individuell prövning av de belopp, vilka utgått som bidrag till uppehållet och utgjort huvuddelen av den genom utlandssvenskarnas förening i landet lämnade hjälpen. Utskottet har icke ansett sig böra avstyrka detta förslag men vill i anslutning till departementschefens uttalande understryka, att avskrivning av lån till inköp av möbler m. m. — starthjälp — samt rörelselån endast bör medgivas i undantagsfall.

Kungl. Maj:ts förslag att livsmedelssändningarna till svenskar i utlandet ännu någon tid får fortgå genom utlandssvenskarnas förening i alltmer begränsad omfattning föranleder icke någon erinran från utskottets sida. Det torde få förutsättas, att föreningen noggrant tillser, att sändningarna endast komma behövande svenskar till godo.

Kungl. Maj:ts förslag angående omhändertagande av nyanlända flyktingar har icke givit utskottet anledning till erinran.

I fråga om socialvård för i landet bosatta utlänningar har i propositionen föreslagits, att arbetslöshetshjälp och mödrahjälp skall kunna beviljas utlänningar enligt samma bestämmelser som för svenska medborgare, dock att för erhållande av arbetslöshetshjälp som regel skall gälla, att utlänningen haft stadigvarande anställning i det svenska näringslivet under minst ett år. I annat sammanhang har departementschefen uttalat sin avsikt att låta verkställa en översyn av utlänningarnas behandling i fråga om sociala förmåner. Då arbetslöshetshjälp och mödrahjälp redan nu gjorts tillgängliga för betydande utlänningsgrupper i landet, har utskottet för sin del icke något att invända mot förslaget om utvidgning av nämnda hjälpformer.

I likhet med departementschefen finner utskottet behov av en särskild nämnd för utlandssvenskar och flyktingar icke längre föreligga.

Utskottet vill slutligen allmänt sett framhålla, att i vissa fall svårigheter synas ha förelegat för utlänningar att anpassa sig efter svenska förhållanden. Det torde få förutsättas, att — i den mån så visar sig behövt —

uppmärksamhet ägnas åt vilka åtgärder från statsmakternas sida, som i anledning härav kunna vara påkallade.

Då Kungl. Maj:ts förslag i övrigt ej givit utskottet anledning till erinran, hemställer utskottet,

att riksdagen må

I. godkänna de grunder för hjälpverksamheten för utlandssvenskar och utlänningar, som av departementschefen angivits i statsrådsprotokollet över socialärenden för den 17 februari 1950;

II. för budgetåret 1950/51 under femte huvudtiteln anvisa

a) till *Understöd åt utlandssvenskar m. m.* ett förslagsanslag av 175 000 kronor;

b) till *Bidrag till utlandssvenskarnas förening* ett förslagsanslag av 205 000 kronor;

c) till *Understöd åt flyktingar m. m.* ett förslagsanslag av 750 000 kronor.

Stockholm den 25 april 1950.

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND.

Närvarande: se under utlåtandet nr 82.
